

3.5.2020, neděle Jubilate; písně 62,178,549,453

Introit

2 Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása. 3 Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese.

(Žalm 62,2-4)

1. čtení

22 Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna. 23 Od věků jsem ustanovena, od počátku, od pravěku země. 24 Ještě nebyly propastné tůně, když jsem se zrodila, ještě nebyly prameny vodami obtěžkány. 25 Když ještě byly hory ponořeny, před pahorky jsem se narodila. 26 Ještě než učinil zemi a všechno kolem a první hroudy pevniny, 27 když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval obzor nad propastnou tůní, 28 když seshora zavěšoval mračna, když sílily prameny propastné tůně, 29 když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, 30 byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas. 31 Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěšením je být s lidskými syny. 32 Nyní tedy, synové, slyšte mě: Blaze těm, kdo dbají na mé cesty. 33 Slyšte napomenutí a buďte moudří; nevyhýbejte se tomu! 34 Blaze člověku, který mě poslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a stráží veřeje mého vchodu. 35 Vždyť ten, kdo mě nalézá, našel život a došel u Hospodina zalíbení. 36 Kdo hřeší proti mně, činí násilí své duši; všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“

(Příslaví 8,22-36)

2. čtení

22 Pavel se tedy postavil doprostřed shromáždění na Areopagu a promluvil: „Athéňané, vidím, že jste v uctívání bohů velice horliví. 23 Když jsem procházel vašimi posvátnými místy a prohlížel si je, našel jsem i oltář s nápisem: ‚Neznámému bohu‘. Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji: 24 Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, 25 ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. 26 On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. 27 Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. 28 ‚Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme,‘ jak to říkají i někteří z vašich básníků: ‚Vždyť jsme jeho děti.‘ 29 Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem. 30 Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. 31 Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.“ 32 Jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se mu začali smát a druzí řekli: „Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy.“ 33 A tak Pavel od nich odešel. 34 Někteří se však k němu připojili a uvěřili; mezi nimi byl i Dionysios z Areopagu, žena jménem Damaris a s nimi ještě jiní.

(Skutky 17,22-34)

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! 2.Korintským 5,17.
Sestry a bratři dnes je třetí neděle po Velikonocích, která nese latinský název Jubilate - Plesej Hospodinu celá země.

A základem dnešního kázání je text z knihy Skutků. Jsme seznámeni s druhou misijní cestou apoštola Pavla. Konkrétně jsme slyšeli o Pavlově návštěvě v Athénách. Sice Athény v době Pavlovy návštěvy nebyly již na vrcholu své slávy, ale zajisté byly ve své oblasti významným místem, kde bylo mnoho různých lidí. Žila tam také Židovská komunita a Pavel se snažil vždy především zvěstovat o Kristu mezi Židy, ale také se neuzavíral před pohany.

Jeho působení se neomezilo jenom na vyučování v synagoze (kde také promluvil s pohany, kteří uvěřili v jediného Boha), ale vyšel i do ulic a na tržiště.

Do Athén Pavel odešel z Tesaloniky, kde zůstali jeho dva společníci Silas a Timoteus, kteří měli co nejdříve přijít za Pavlem. Zdá se, že Pavel v Athénách chtěl především počkat na ně, aby se mohli vydat na další cestu. Nezdá se, že by Athény měly být jeho hlavním cílem, nebo jedním z cílů. Přesto když už byl ve městě a prohlížel si vše kolem sebe, pozoroval lidi a nemohl jinak než s nimi promluvit, než nakonec i veřejně vystoupit.

Skutečně vyšel do světa, aby rozšířil evangelium, tedy radostnou zvěst o Kristu. Pavel zvěstoval, nemlčel, i když mu to přinášelo různé těžkosti, nepříjemnosti. Z Tesaloniky odešel dříve, neboť pobouřil místní Židy se svojí správou o ukřižování Mesiáše. V Athénách však nezůstane Pavel v ničem pozadu, jeho zpráva bude šokovat i tamní lidi, tentokrát především vzdělané pohany, Řeky.

Pavel při svém procházení městem si uvědomil kolik, různých bohů se tam uctívá, kolik modlářství je v tom městě, a to ho velmi znepokojovalo. Nebál se otevřeně mluvit o Bohu, ale především o Kristu. Jeho slova nezůstala bez povšimnutí. Neboť tamní obyvatelé slyšeli opět něco nového, něco co bylo z jejich pohledu zajímavé, ale ne zcela srozumitelné, proto Pavla přivedli na Areopag. To bylo prostranství na skalnatém pahorku, kde zasedal athénský nejvyšší soud a kde se konávala i různá jiná shromáždění. Tady ho chtěli vyslechnout. Asi nešlo o žádný soud, skutečně mu chtěli dát vhodný prostor k jeho řeči, k jeho výkladu.

Zdá se, že Pavel mluvil celkem klidně, jako by je i pochválil, když řekl: „Athéňané, vidím, že jste v uctívání bohů velice horliví...“ Dokonce objevil i oltář neznámému bohu, co kdyby byl ještě jiný bůh, kterého neznají, ale který si zaslouží jejich uctívání. Je to takové, co kdyby, raději uctíme i toho, koho neznáme. Nevím, jestli to byl znak jisté vypočítavosti, nebo jenom vědomí vlastní omezenosti vše poznat.

Pavel toho jejich neznámého boha identifikuje s Hospodinem. Jejich neznámého boha jim představí jako jediného, skutečného a živého Boha, který si skutečně zaslouží jejich úctu. Neposmívá se jim, nestraní se jich, ale snaží se jim osvětlit něco, co nevědí. Chce jim představit toho, koho tuší, ale ještě neznají. Nepřináší jim nic nového, žádného nového boha jim nechce zvěstovat. Chce navázat na to, co tak matně tuší, že je. Říká: „*Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji: Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní...*“

Pavel, i když na jedné straně navazuje na jejich uctívání mnoha bohů a neznámého boha identifikuje s Hospodinem, jasně odmítá vlastně jakékoliv bohy. Jasně Řekům říká, kdo je skutečným živým Bohem, stvořitelem člověka a kdo dává řád našemu životu. Není to žádný z jejich známých bohů, je to právě ten neznámý, ten, kterého tuší, ale nic zatím nevědí. Pavel odmítá jakékoliv snahy si boha ztvárnit. „*...nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem.*“

Pro Řeky byla jejich božstva předmětem obdivu, diskusí a poznání. Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův je naprosto jiný. Ten je Bohem činu. Přichází za námi, zvedá nás z prachu a stále znovu nám vrací lidskou podobu. Jak? Tak, že nás vede k pravdě, učí nás milovat a odpouštět. Setkání s Hospodinem člověka uvnitř i navenek vždycky poznamenává, proměňuje.

O Bohu nelze mluvit jenom jako o nějaké prvotní příčině, nejvyšším bytí, kosmickém řádu. Nelze o něm mluvit jako o něčem, jako o energii, nekonečné lásce. Pavel mluví o Bohu, který jedná, který vstupuje do vztahu s člověkem a který si činí nárok i na naší poslušnost. Pavel jasně zvěstuje Boha, který dává život. A tento Boží příklon k nám je stěžejním důvodem veškeré křesťanské zbožnosti. My nemůžeme Bohu nic navíc dát, nic nového. My neděláme nic jiného než, že odpovídáme Bohu na jeho lásku, na jeho podanou ruku.

Ohlášky

Dnes jsme obnovili bohoslužby ve Bzenci, příští neděli budou bohoslužby v Kyjově a ve Veselí nad Moravou. Staršovstvo se sejde 7.5. v 16.00 v modlitebně. Na bohoslužby si vezměte, prosím, roušky. Dezinfekce bude k dispozici.

3. čtení

14 vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. 15 To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díky k slávě Boží. 16 A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. 17 Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy 18 nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

2. Korintským 4,14 - 18